Subiect Simulare 2026

SUBIECTUL III

Tips and tricks

Politica internă în perioada 1860-1865 cuprinde:

-măsuri în plan intern (stabilirea capitalei la București, unificarea armatelor, adoptarea unei noi steme)

-reformele lui Cuza (legea secularizării averilor mănăstirești, **legea rurală**, legea învățământului)

ESEU

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarca Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliinind rolul esential al trecutului in formarea identitatii nationale. (citatul este optional).INTRODUCERE GENERALA!!!

Statul roman modern a luat naștere odată cu dubla alegere a colonelului Alexandru Ioan Cuza, eveniment cunoscut în istorie sub denumirea de politica faptului împlinit. (parte de context). Înfăptuirea noului stat român a necesitat făurirea unui program de reforme. Cuza a luat o serie de măsuri în plan intern, menite să desăvârșească procesul de unire al celor doua Principate. Prin urmare, a stabilit capitala la București, a unificat armatele si a adoptat o nouă stemă, vulturul si zimbrul. (măsuri pentru constituire). Cuza a promovat un amplu program de reforme, două măsuri de politică internă adoptate în perioada 1860-1865 fiind legea rurală si legea învățământului. Legea rurală a intrat în vigoare în data de 14 august. Prin această lege, țăranii clăcași erau eliberați de obligația de a presta claca si erau împroprietariți cu pământul pe care îl foloseau prin despăgubire. Suprafața de pământ pe care o primeau era stabilită în funcție de numărul de vite deținute. Cei care nu au prestat

claca puteau deveni proprietari doar pe loturi de casă și grădină, iar pământul nu putea fi ipotecat timp de 30 de ani si trebuia răscumpărat în 15 ani. Legea învățământului a intrat în vigoare în 1864, conform căreia învățământul devenea unitar și structurat pe trei cicluri: primar, secundar și superior. Învățământul primar era obligatoriu și gratuit.

Deși domnul a contribuit semnificativ la consolidarea statului român, împotriva sa a luat naștere Monstruasa coaliție, o alianță care urmărea detronarea lui Cuza. Astfel, locul lui Cuza a fost luat de o dinastie străină. Noua situație din statul român a necesitat adoptarea unei constituții. Văzută ca o lege fundamentală ce asigură respectarea unui contract social încheiat între suveran și popor de către J.J. Rousseau, Constituția din 1866 reprezintă piatra de temelie a statului de drept. Constituția are ca model Constituția Belgiei, una dintre cele mai democratice din Europa secolului XIX. Legea fundamentală stabilea ca formă de guvernământ monarhia constitutională ereditară. Printre cele mai importante principii consacrate de Constituția din 1866 este cel al separării puterilor în stat. Conform acestuia, puterea executivă o avea domnul și Guvernul, puterea legislativă o avea domnul și Parlamentul, iar puterea judecătorească era exercitată de instanțele judecătorești. Domnul avea următoarele atribuții: numea și revoca miniștri, era comandantul armatei, bătea moneda, conferea distincții, decorații. Constituția stabilea o serie largă de drepturi si libertăti cetățenești precum: libertatea conștiinței, a presei și a întrunirilor, libertatea învățământului. Conform articolului 7, libertatea exercitării drepturilor politice și a cetățeniei române aveau doar creștinii. Articolul 19 stabilea ca proprietatea, de orice natură, era proclamată sacră și inviolabilă. Sistemul electoral se baza pe votul cenzitar, iar vârsta minimă a alegătorilor era fixată la 21 de ani.

Dorința de modernizare, precum și sentimentul unionist s-a perpetuat de-a lungul secolului XIX și începutul secolului XX. Astfel, în urma participării active în Primul Război Mondial, se formează România Mare. În ceea ce privește unirea Transilvaniei mișcarea a avut un caracter popular, la ea aderând toată populația românească. În octombrie se formează Consiliul Național Român Central cu șase

membri ai PNR si șase membri ai PSD. Consiliul Național Român Central a devenit unicul organ de coordonare a mișcării de eliberare națională a românilor din Transilvania. În luna noiembrie, CNRC a convocat la Alba Iulia o Adunare Națională a românilor din Transilvania pentru ziua de 18 Noiembrie/1 Decembrie. Astfel, la 1 Decembrie are loc Marea Adunare Națională de la Alba Iulia la care au participat 1228 delegați aleși și peste 100.000 de oameni. Aici a fost adoptată Rezoluția Unirii care la primul punct prevedea unirea Transilvaniei cu România și în care se mai proclama: regim politic democratic, vot universal pentru ambele sexe începând cu 21 de ani, reforma agrară. Rezoluția a fost citita de Vasile Goldiș.

Din punctul meu de vedere, politica internă a României în perioada 1919-1927 a fost marcată de elaborarea unei noi legi fundamentale. Marea Unire din 1918 a impus adoptarea unei noi Constituții care să uniformizeze tradițiile juridice diferite din provinciile unite cu România. Constituția a fost promulgată pe 28 martie 1923 de către regele Ferdinand și publicată în Monitorul Oficial a doua zi. A fost supranumită Constituția unificării și are la baza constituția din 1866, de la care a preluat 76 de articole. Stabilea ca formă de guvernământ monarhia constituțională ereditară. Conform principiului separării puterilor în stat, puterea executivă o aveau Guvernul și regele, puterea legislativă o aveau Parlamentul și regele, iar puterea judecătorească era exercitata de organele de judecată. Parlamentul avea rolul principal, era bicameral, controla puterea executivă, exercita puterea legislativă. Era ales prin vot universal pentru barbații de peste 21 de ani. Guvernul era format din prim-ministru si miniștrii, exercita puterea în numele regelui și contrasemna orice act al său. Prerogativele regelui rămâneau cele stabilite în 1866, dar în realitate erau diminuate ca urmare a creșterii rolului Parlamentului. Constituția garanta o serie de drepturi și libertăți cetățenești: egalitatea în fața legii, libertatea conștiinței, a presei, a învățământului. Constituția suferă o modificare în anul 1926 când se introduce prima electorală, adică partidul care obținea 40% din voturile alegătorilor devenea majoritar în Parlament.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!